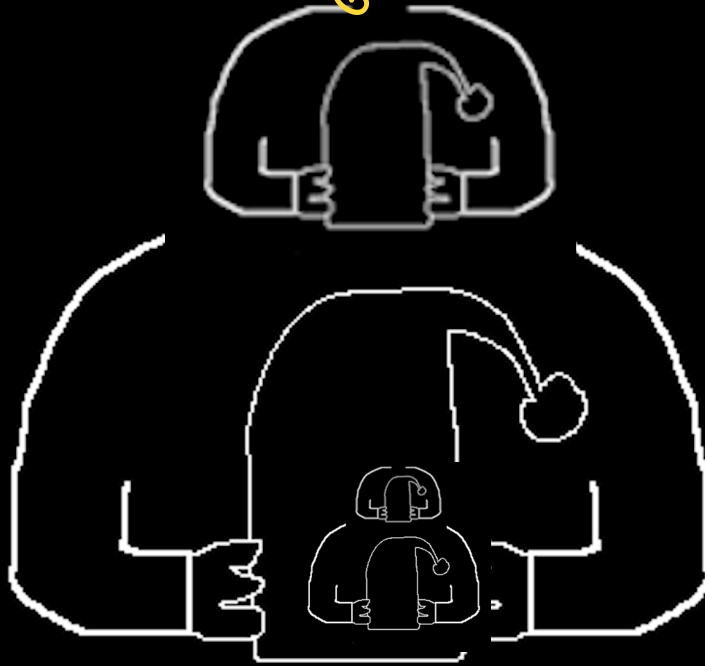

htamg

Tomi Sonster Siihen mihin tonttu astuu

Siihen mihin tonttu astuu

© 2009 Tomi Sonster

ISBN 978-952-215-089-9

Taitto ja kansi Make Copies

Kannen kuva Tomi Sonster

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2009

ntamo

www.ntamo.net

Tomi Sonster
Siihen mihin tonttu astuu
runoja

ntamo

1

Halusin tietää kumpi meistä on pidempi. Suoristautuessani täyteen mitaani tönäisin velhoa, happo läikähti ja syövytti velhon jalat olemattomiin. Silti sain potkut. Siitä lähtien olen ymmärtänyt ainoastaan eläinten kieliä. “Musiikki on minulle koko elämä”, sanoo koira joka asuu pianon sisällä. Lapsilla on häkissä kummallinen olento. Se ei ole hamsteri; kerran laboratorioon asteli mies, aneli, että velho muuttaisi hänet kääpiöksi, “pedofiilin on hyvä olla pienikokoinen, varsinkin jos asuu leikkimökissä lastentarhan pihalla”, levisi uutisiin: “velho on laittanut vesijohtoveteen rikkihappoa”. Asiat eivät olekaan noin huonolla tolalla, päinvastoin, suihkusta tulee shampoota. Päästin tontun pyörätelineestä. Se lupasi kolme toivomusta. Toivoin nenäliinoja, saippuan ja purkinavaajan. “Lupasin toivomuksia, en luvannut täyttää niitä”, se sanoi ja katosi. Karhut raatelevat luonnontieteellisen museon asiakkaat. Lupasin eläimiä, en luvannut täyttää niitä, sanon ja katoan. Kärsästään mattotelineeseen jäänyt norsu repii itsensä irti. Kukaan ei huomaa tonttua, hänen lakissaan kun on pelkkä tiuku. Annan kärsän tontulle lakiksi. Enää tonttu ei helise huomaamattomasti, vaan törähtää kuin norsu. Tonttu ei saa unta, norsu voi tulla hakemaan kärsänsä takaisin! Älä pelkää, ei norsu muista, norsu on antanut muistinsa tietokoneelleni.

URAKEHITYKSIÄ

Työhaastattelussa pyysin anteeksi omaa olemassaoloani. Se tehoi, pääsin salaiseksi agentiksi. Olin pukeutunut farkkuihin, bootseihin, kirpputorilta ostamaani nahkatakkiin, vaikka oli 35 astetta lämmintä. Auton ikkunasta työntyvä pää huusi: ”Vittu, mikä sivari!” Joten menin sivariin. Minusta taas piti tulla taiteilija. Käyn ammattikoulua. Ystäväni sanovat: hanki elämä. Hankin jos toisenkin, valmistun mestaajaksi ensi keväänä. Miesjohtajat sanoivat, siellä on meidän keskusneiti, ja minulle tuli keskusneidin ääni, kun yritin olla yhtä ystävällinen kuin vakituinen, ja minua pyydettiin sillä äänellä soittamaan palkkatoimistosta muille sivareille perjantaina: päivärahat tulevat vasta maanantaina. Kukaan ei ota minua työharjoitteluun. ”Mikä se sellainen mestaaja on, joka ei osaa tappaa itseään?” Oikeasti vika on akneihossani. Sääli, minulla olisi taipumuksia alalle; ajattelemanani ihmisen pää räjähtää puristamani finnin sijasta. Kun kieli tuli suuhuni, olin hiljaa ja änkytin. Tartutin taudin koivun rungosta koivun runkoon, kunnes opin. NYT imen syövän äitisi vasemmasta rinnasta mehupillillä.

Jopa minä osaan varjostaa tonttua; siihen mihin tonttu astuu,
nousee puu, jonka taakse piiloudun. Etsin sitä
havunneulasta joka pitää tätä
metsää koossa. Haavissani on jo seitsemän
varjoa. Eivätkö ne riitä?
Juokse, metsä ulkoiluttaa puunlehtiä sisässään. Luonto herkistää,
saan orgasmin kun vain kuljenkin metsässä,
koivun viirut ovat sukka housun kärkiä. Tunnen
tuon tytön, hän kävi vastaanotollani kerran
päivässä. Pystyttäkää hänen haudalleen
liikennemerkki, jotta hän saisi edes kerran
määrätä. Kuka tahansa
voi olla vihollisagentti. Siksi minut lähetettiin tiedusteluretkelle.
Olen impannut niin paljon, että vastaantulijoiden ajatukset eivät
syöksy lävitseni vaan liimautuvat aivoihini
kuin uutiset sanomalehteen. Syyllisyys iskee!
vasta vankilassa, ensin päänsärkynä, sitten migreeninä,
jonka sahalaidoilla sahaan kalterit poikki.
Ne liikkuvat lattialla. Ovatko ne heränneet? Sitten tajuan,
että sehän on vain kuolinsyöntökija,
joka toimistostaan käsin koskettelee hauraita vainajia allergiansa kutinalla.
Haudanryöstely jatkuu loputtomasti.

Faaraon kirouksen kivettämät pyhäinjäännösten keräilijät keräävät pölyä.
Kaupungissa ajatukset menevät sekaisin, vasta ulkopuolelta
näen missä järjestyksessä
rekisterikilvet tulevat ulos kaupungin suusta. Hyvät herrat,
keskittykäämme oleelliseen;
kun yhdistämme rikospaikat viivoilla,
saamme avaruusaluksen pohjapiirustuksen.
Ruumis ei ole samassa kunnossa kuin se oli silloin, kun sen löysin.
Löysin luurangon, laitoin sen uuniin kypsymään. Pappi
tavoitti minut. Hän risti kätensä, minäkin ristin. Hän levitti kätensä,
pääsiäiskukon sulat kasvoivat niihin, minun käpäläni olivat juuttuneet
rukoukseen. Pappi vei minut takaisin luostariin. Harhasi raatelee
jokaisen katseesi kohteen,
siis tao pupillit irti silmämunistasi taltalla ja vasaralla hienovaraisesti,
niin se kesyyntyy opaskoiraksesi. Minua eivät harhat piinaa,
sikiöiden immenkalvot piilolinsseinä
silmissäni näen maailman saasteettomana,
vapina vääntää raajat salamoiksi,
ruvet ovat enkelten suojaväri,
luut perkaavat matoja.

ntamo

Siihen mihin tonttu astuu uudistaa scifin ja kauhun perinnettä yhdistämällä sen yhtäältä surrealistiseen ja naiivistiseen kuvastoon ja toisaalta siihen, mitä on tapana kutsua arkitodellisuudeksi. Tomi Sonster (s. 1976) on opiskellut kirjallisuutta Oulun ja Turun yliopistoissa ja hänen runojaan on julkaistu mm. Kulttuurivihkoissa ja Tähtivaeltajassa. Siihen mihin tonttu astuu on hänen esikoiskokoelmansa.

Tomi Sonster Siihen mihin tonttu astuu